

QUIRINA

NIET DOOR GOD
VERGETEN

G. F. CALLENBACH
UITGEVER — NIJKERK

... een kleine houten koffer, waarop
twee kinderen zaten. blz. 4

NIET DOOR GOD VERGETEN

EENE GESCHIEDENIS UIT CANADA

VRIJ BEWERKT DOOR

QUIRINA

DERDE DRUK

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

Als mijne lezers — jongere en oudere — den titel van dit boekje lezen, en den naam van het land waar de geschiedenis, die er in verhaald wordt, gebeurd is, zullen er wellicht niet velen meer behoeven te vragen: „Canada? Waar ligt dat? Wat is dat voor een land?“, want in onzen tijd gaan er zóóveel menschen naar dit noordelijk gedeelte van Amerika, dat velen eerder zullen zeggen: „dáár woont mijn oom,“ of „dáár heb ik een broer wonen“ of. . . . maar genoeg, ik hoop hartelijk dat mijn verhaal met belangstelling gelezen zal worden, al handelt het niet over landverhuizers of over menschen die hun fortuin gaan beproeven, maar over een paar kinderen, die in het land zelf geboren waren.

Het was een onstuimige dag in Maart, koud en winderig zooals het in Canada in deze maand dikwijls is, en nu wed ik dat gij zegt: „nu, bij ons in Holland is de maand Maart ook niet een van de plezierigste!“ Toch is het dáár zeker nog wel een graadje erger, en van de sneeuwvelden, die men dáár heeft, kunnen wij ons geen denkbeeld maken. Groote sneeuwwhoopen lagen rondom de kleine boerderij,

waar wij thans binnengaan, opgestapeld, en het zag er *binnen* bijna nog somberder uit dan *buiten*. Geen wonder! den vorigen dag was er publieke verkooping geweest, en de helft van den inboedel was reeds het huis uitgedragen.

Alles stond of lag door elkander. In de keuken, die anders zoo gezellig kon zijn, zag het er nu ook rommelig uit, hoewel dáár ten minste nog een helder vuur brandde. In den éénen hoek stond eene verzameling van potten en pannen; in een anderen lag wat oud zadeltuig, en in een derden hoek een hoopje kleeden en kussens, die als bed dienst hadden gedaan. Tafel en stoelen waren weg, en de overblijfselen van een maaltijd stonden op een pakkist.

Te midden van dezen rommel stond een kleine houten koffer, waarop — heel dicht bij elkander — twee kinderen zaten.

Het oudste, een meisje van negen of tien jaar, droeg een zwart jurkje en had een zwart mutsje op. Zij zag er bedroefd en angstig uit, maar haar broertje, ongeveer twee jaren jonger, die om de linkermouw van zijn bruin overjasje een rouwband droeg, keek met levendige nieuwsgierigheid rond.

Eene moederlijk uitziende vrouw was druk bezig boterhammen met ham klaar te maken en in een mandje te pakken, maar gedurig keek zij eens naar de kinderen, om ze eens toe te knikken en een woordje met hen te praten.

„Zie zoo, kleintjes!” zei ze ten laatste, „nu zijn we

heelemaal klaar. Laat Jozua nu maar komen als hij wil. Zijn je voetjes wel goed voorzien? Warm ze nog maar eens, want het is een lange, koude rit naar het station."

„De *mijne* gloeien," zei Paul. „Vrouw Sinclair! heb je wel eens in een trein gezeten? Is het net zoo prettig als in een slede?"

„Je zult het wel spoedig ondervinden, mijn jongen. Zal je er Winnie aan herinneren, dat zij eens gauw schrijven moet als jelui aangekomen zijt? Ik zal veel aan je beiden denken en verlang daarom erg te hooren hoe het op reis gegaan is; hoe je het te Merton vindt en of oom Paul koeien en paarden heeft."

„Zeker zal hij er een heeleboel hebben," zei Paul. „Want hij is toch rijk, nietwaar?"

„Ja, dat geloof ik wel. Ik denk dat jelui het heel goed bij hem hebben zult, en wie weet of je nog niet eens terugkomt om Jozua en mij op te zoeken, en de oude boerderij nog eens weer te zien."

„Ik wou dat we maar niet behoefden te gaan," zei Winnie met een zucht. „Ik ben zoo bang dat oom Paul ons liever niet heeft."

„Ja, lieve kind! ik zou ook wel willen dat jelui hier bleef. Jozua en ik zouden alles willen geven om je beiden bij ons te houden, maar het zou niet goed zijn. Wij hebben zes eigen kinderen, maar dat is het ergste niet, want wij zouden nog wel wat overhouden om jelui ook den

kost te geven, maar jelui weet dat je lieve moeder mij op haar sterfbed gevraagd heeft aan je oom Shaw te schrijven en hem te vragen voor je beiden te willen zorgen. Wij moeten doen wat zij ons vroeg, nietwaar liefje?"

„Zeker," zei Winnie op bedroefden toon. „En wij zullen ons best doen om gehoorzaam te zijn, nietwaar Paul?"

„Natuurlijk," antwoordde haar broertje, „en het is een heerlijk ritje met den trein naar Merton. Vrouw Sinclair! luister eens, dan zal ik je eens wat vertellen. Toen ik nog maar zóó groot was" (en toen wees hij met zijn hand een voet boven den grond) „verlangde ik al om in den trein te zitten, en nu gebeurt het eindelijk."

„Nu, ik moet zeggen dat je een geluksvogel bent; vind je ook niet?"

Maar toen wendde de goede vrouw zich af om hare tranen te verbergen. Binnen veertien dagen tijds hadden de arme kinderen beide ouders aan typhus verloren, en alles had moeten verkocht worden om de schulden van hun vader te betalen. De arme weesjes bleven geheel onverzorgd achter, maar vrouw Sinclair had — zooals wij reeds gehoord hebben — aan den heer Shaw geschreven en hem in naam der stervende moeder, zijne zuster, gevraagd de kinderen tot zich te willen nemen. Als antwoord had deze doen weten dat hij verhuisd was, maar dat men de kinderen maar naar Merton moest zenden, waar ze afgehaald zouden worden. Hij voegde er bij „dat

het schande was, dat de vader der kinderen niet beter voor zijn eigen vleesch en bloed gezorgd had, enz." De goede vrouw Sinclair had wel een uur op het krabbelbriefje zitten turen vóór zij het ontcijferd had, en toen zij de hardvochtige woorden las, begonnen de tranen op het papier te druppelen, en met een bezwaard hart sprak ze er met haar man over, terwijl zij zich de vrees niet ontveinzen kon, dat dit hartelooze briefje niet veel goeds voor de kinderen beloofde. Toch deed zij haar uiterste best haar bezorgdheid voor de toekomst der kleinen te verbergen, en rees er menigmaal een stil gebed voor hen op tot den Vader der weezen, op Wien ook de arme moeder vertrouwd had.

„Luister eens!" zeide zij, na een kort stilzwijgen. „Ik geloof dat ik de bellen der slede hoor. Dat zal Jozua zijn. Ga maar eens kijken, Paul."

„Ja, ja, dáár is hij met de slede en Tim is er voor gespannen! Is dat niet grappig?" riep Paul, van verrukking op één been rondspringend. Maar Winnie wierp zich schreiend in de armen van vrouw Sinclair.

„Stil, lieveling, stil!" troostte de goede vrouw, die zelve moeite had haar aandoening te verbergen. „Vergeet niet, lieve Winnie, dat jij nu voortaan voor Paul moet zorgen; hij heeft niemand dan jou, de arme jongen." „Het kind beseft heelemaal niet wat hij verloren heeft," voegde ze er bij zichzelf aan toe.

„Maar ik gevoel me zoo alléén,” snikte Winnie.

„Ja, mijn hartje, ik weet het; maar luister nu eens goed. God zegt dat hij een Vader der weezen is, en dat Hij ook jouw Vader wil zijn. Onze lieve Heiland heeft dat Zelf gezegd en op Zijn woord mag je staat maken. Weet je nog wel wat je moeder zei op dien avond toen . . . zij op haar . . . sterfbed lag?”

Winnie bedwong met moeite haar snikken, en zeide zacht: „Worden niet twee muschjes om één penningsken verkocht, en niet één van hen valt op de aarde zonder den wil van uw hemelschen Vader. Vrees daarom niet — gij gaat vele muschjes te boven.”

„Mijn lieve kind! Vergeet dat nooit. God weet precies wat Hij met jou en Paul doet; Hij weet wat goed en noodig voor je beiden is; wees er zeker van dat Hij altijd en overal met je is. Spreek maar veel met dien trouwen Heer, lieve Winnie, zeg Hem maar alles; alles wat je moeilijk valt, en vraag Hem maar gedurig je tot Zijn lief, gehoorzaam kind te maken.”

„Kom Winnie, kom gauw! Baas Sinclair zegt dat Tim niet langer stil kan staan,” riep Paul, naar binnen stormend, en de mand met boterhammen opnemend. „Vergeet nu maar niets, Winnie, en haast je wat. Dag vrouw Sinclair!”

Vijf minuten later stond de goede vrouw — met door tranen verduisterde oogen — de slede na te zien, die in

vollen draf door Tim werd voortgetrokken. Winnie keek nog eens om en wuifde met haar handje tot afscheid, maar Paul was *te* opgewonden door alles wat hem omringde, om eenige gedachte te hebben voor wat hij achtergelaten had.

„Arme, arme schapen!” mompelde vrouw Sinclair, toen zij de verlaten keuken weer binnentrad. Het was er zoo ongezellig mogelijk, het vuur was bijna uitgedoofd; geen stoel was er om te gaan zitten, dus spoedde zij zich naar haar eigen — dichtbij gelegen — woning terug, waar zij haar jongste kindje in de zorg der dienstbode had achter-

gelaten, terwijl de anderen naar school waren. Toen nam zij haar kleine Polly op den schoot, en terwijl zij zich over het kindje heenboog, en het met liefkoozingen overlaadde, begonnen haar tranen rijkelijk te vloeien bij de gedachte aan de arme weesjes, die — zoo jong reeds — aan de zorg van vreemden moesten worden overgegeven.

„O Heer! neem ze onder Uwe hoede, en geef dat ze vriendelijk ontvangen mogen worden,” was haar stil gebed. Hoe menigmaal was dit ook de verzuchting geweest der arme jonge moeder, toen zij haar einde voelde naderen, en

hoe vertrouwend had zij haar kleine Winnie gesproken over den Vader in de hemelen, die geen muschje vergeet!

Vrouw Sinclair herinnerde zich, hoe — nu omstreeks zes jaren geleden — de ouders der kinderen de boerderij, naast de hare gelegen, betrokken hadden. Winnie was toen vier, en kleine Paul pas ruim één jaar oud, en het jonge moedertje had zich dadelijk aan de zoo vriendelijke, goedhartige vrouw Sinclair gehecht, die haar in alles geholpen en ter zijde gestaan had. De heer Golding was iemand, die weinig van het boerenbedrijf verstond; dat hadden de Sinclairs reeds spoedig bemerkt, en gaarne had Jozua hem van raad willen dienen, maar de heer Golding was veel te eigenninnig om zich aan raad te storen, vooral als die van „zijne minderen" kwam, en als zoodanig beschouwde hij den eenvoudigen, maar uiterst bekwamen boer, die naast hem woonde. „Hij was immers *mijnheer* Golding, die „gestudeerd" had, en op de landbouwschool geweest was? Hij zou het toch wel beter weten dan die onontwikkelde boer!" En zoo gebeurde het, dat de „mijnheer" allerlei onvoorzichtige dingen deed, en zijn land heel slecht beheerde, zoodat het van jaar tot jaar achteruitging en hoe langer hoe minder opbracht.

De boer en zijn vrouw spraken er dikwijls met elkander over en zagen met innig medelijden, hoe bezorgd en bleek mevrouw Golding er begon uit te zien, hoewel zij nooit klaagde en haar leed voor het oog der menschen verborg.

Eindelijk kwam het zóó ver, dat de boerenmeid moest worden afgeschafft, omdat deze te veel kostte, en er een onbedreven meisje in de plaats kwam, zoodat het teere jonge vrouwtje, dat niet aan ruwen arbeid gewoon was, zich overwerken moest. Toen was het, dat vrouw Sinclair — ongevraagd — onschatbare diensten bewees en op allerlei wijze mevrouw Golding te hulp kwam. Zij deed dit op zoo vriendelijke, taktvolle manier, dat zelfs „mijnheer” er zich niet door beleedigd kon gevoelen, en mevrouw dikwijls met tranen in de oogen de goede boerin voor hare liefde dankte. Ach! welk een droevig leven had de jonge vrouw toch gehad! Haar man was niet slecht voor haar geweest, maar hij was altijd met allerlei plannen vervuld; hoopte altijd „goede zaken” te doen, en begreep niet dat hij door zijn eigenzinnigheid hoe langer hoe meer van de wijs raakte, totdat hij — maar *te laat*, — bemerkte dat hij „arm” geworden was, en er nooit meer bovenop zou kunnen komen.

Hoe het verder gegaan zou zijn, is moeilijk te zeggen, want de dood maakte een einde aan alle verwachtingen. De heer Golding werd door typhus aangetast, die hem binnen weinige dagen ten grave bracht, zonder dat hij nog eenige orde op zijne zaken had kunnen stellen, of beschikkingen omtrent de toekomst maken. Hij bleef buiten bewustzijn, en toen men hem grafwaarts droeg, lag ook zijne arme vrouw in ijelende koorts ter neder.

Vrouw Sinclair paste haar bijna dag en nacht op, en in hare heldere oogeblikken sprak mevrouw Golding met haar over de toekomst der kinderen.

„Ik geloof dat ik ga sterven, vrouw Sinclair, en als het niet was om mijne arme Winnie en mijn Paul zou ik gelukkig zijn te mogen heengaan. Het leven is moeilijk geweest: het was in de laatste jaren vol zorgen, maar de Heere heeft mij door al het leed tot zich getrokken. Ik weet dat Hij *mijn* Zaligmaker is, en dat mijn plaatsje bij Hem bereid is. Maar nog ééne zorg drukt mij — mijne kinderen! Wilt gij mij beloven aan mijn broer mijn overlijden te melden, en hem — uit mijn naam — te vragen, zich over mijne ouderlooze kleinen te ontfermen? Ik zag mijn broeder Paul in geen jaren, en hij was ook niet vriendelijk gezind tegenover mijn armen man, maar vrouw Sinclair, hij is mijn éénige nabestaande, en God zal zijn hart mogelijk verteederen. Gij moet den brief aan den heer Shaw te Merton adresseeren.”

Met tusschenpoozen had de arme vrouw deze woorden gesproken, en had toen afscheid van hare kinderen genomen. De onrust over hun lot was van lieverlede verdwenen en had plaats gemaakt voor kinderlijk geloofsvertrouwen, zoodat ze hare lieve Winnie op aandoenlijke wijze op den Vader in de hemelen wees, en gedurig herhaalde: „geen muschje valt op de aarde zonder Zijnen wil; *gij* gaat vele muschjes te boven!”

Toen kwam het einde, nog onverwacht, en onmiddellijk had vrouw Sinclair zich van de opdracht gekweten en den heer Shaw geschreven, waarop het antwoord gekomen was, dat wij reeds vernamen.

O, wat waren het toch droeve dagen geweest!

Het was uitgekomen zooals men gevreesd had! Er was niets voor de arme kinderen over, toen de nalatenschap onder de schuldeischers verdeeld was, en doodarm gingen de beide weesjes met hun koffertje, dat hunne armoedige plunje bevatte, de wijde wereld in.

„O, Heere, verteeder het hart van dien man!” bad vrouw Sinclair, toen zij zich nogmaals en nogmaals in het verledene verdiepte, en verlangend uitzag naar de terugkomst van haren echtgenoot, die haar nog het laatste bericht van de haar zoo lief geworden kinderen zou overbrengen.

In dien tusschentijd hadden Paul en Winnie in de slede genoeg afleiding gehad, en vooral Paul was — zooals wij reeds zagen — opgewonden van genoegen over het vooruitzicht van de spoorreis.

„Is het niet prachtig?” riep hij uit. „Wel, wat loopt die Tim! Baas Sinclair, als ik een man geworden ben, kom ik terug om Tim van je te koopen.”

„O, ik wil hem wel dadelijk verkoopen, als je maar goed geld voor hem geeft,” antwoordde Jozua glimlachend. „Als jij een man geworden bent, dan zijn de fijne puntjes van Tim af, en zal het goede beest oud en versleten zijn.

Maar kijk! dáár ligt het station. Haast je wat, oude Tim, we hebben geen tijd te verliezen!"

Een paar minuten later kwamen zij aan. Tim werd op een veilig plaatsje aan een schutting gebonden, en toen bracht Jozua — nadat hij den kleinen koffer op den schou-

der genomen had — de kinderen naar de wachtkamer, en gaf hun een goed plaatsje bij de groote ronde kachel om ze nog eens de koude voeten te laten warmen.

„Blijft nu beiden hier stil zitten totdat ik terugkom,” zeide hij nog. „De trein kan pas over vijf minuten hier zijn.”

Op Winnie's bleek gezichtje lag eene wonderlijke kalmte uitgedrukt. Na haar gesprek met vrouw Sinclair had zij —

met al den eenvoud van een kind — leeren rusten in de heerlijke zekerheid van Gods liefde en zorg voor hen beiden, en hare vrees was verdwenen.

Paul kon evenwel niet stil zitten. Naar zijne gedachten kropen de vijf minuten om, en eindelijk werd zijne opgewondenheid zóó groot dat hij zenuwachtig uitriep: „o Winnie! ik geloof zeker dat baas Sinclair ons vergeten heeft. Het is hoog tijd, geloof je ook niet?”

„Neen,” zei Winnie, een arm om zijn hals slaande. „Kijk maar op de klok; het is nog maar drie minuten over twaalfen.”

„Winnie! ik hoor den trein; ik ben er zeker van. Wij moeten er nu in. Hoor je dan niet? hij fluit al; kom nu toch gauw!”

„Neen, Paul, wij moeten wachten. Baas Sinclair zal zeker bij tijds komen.”

Paul bleef ongerust, maar juist toen de logge machine dampend en snuivend de wachtkamer voorbijstoomde, duwde Jozua de deur open, en nam hunne kleine bagage mee.

Toen was Paul niet langer te houden; in koortsachtige haast wilde hij naar den trein vliegen, maar Jozua pakte hem bij den kraag.

„Hei, hei, ventje! Er is niets geen haast bij. Je zult nog onder den trein raken als je niet oppast.”

De kleine jongen kon bijna de hooge tree aan het einde

van den trein niet op, maar toch wilde hij niet geholpen worden, en lang voordat Winnie met al hare pakjes „ingeladen” was, had hij zich een mooi plaatsje veroverd aan een raampje in het midden van den langen trein.

Hij was zóó vervuld met alles wat hij zag, dat hij bijna vergat baas Sinclair „goeden dag” te zeggen, en toen het schrille fluitje het teeken tot vertrekken gaf, klapte hij van verrukking in de handen. Sedert — nu twee jaren geleden — de spoorweg in Northville gereed gekomen was, was het Paul's droombeeld geweest eens een ritje met den trein te mogen maken.

Toen zij ter bestemder tijd afreden, zat hij eenige oogenblikken als in stomme bewondering rond te kijken. Eindelijk zei hij heel zachtjes: „Is het niet verrukkelijk, Winnie? En hoe vind je toch die aardige hokjes? Juist plaats genoeg voor *twee*, heb ik niet mooi gekozen?”

„Ja,” zei Winnie, op haar gewonen, rustigen toon. „We zitten hier heel prettig en gemakkelijk.”

„Nu, dat zou ik denken. En kijk eens, Winnie! Ik geloof wezenlijk dat de kussens van fluweel zijn. Ik wou dat jij zoo'n jurk had! Dat zou heel wat mooier zijn dan die zwarte.”

„Stil, Paul! Het is immers voor vader en moeder,” fluisterde zij, waarop de oude dame achter hen, die hen bij het binnenkomen gezien had, naar haar zakdoek zocht om hare oogen af te vegen.

„Moeder zou die jurk ook niet mooi gevonden hebben,” ging Paul brutaalweg voort, „maar o lieve tijd! wat vliegen we! Kijk eens naar de boomen en de telegraafpalen! o! neen maar, kijk toch eens! ik geloof dat dáár een slee in de sneeuw is blijven steken! Je kijkt natuurlijk veel te langzaam, Winnie! Het spreekt vanzelf dat de trein niet wacht totdat je kijkt. Wat is dat? o! o!”

De oude dame kon zich ditmaal niet weerhouden van te lachen, want Paul was met een gil van het raampje teruggesprongen, toen een andere trein hen ratelend voorbij-snelde.

„Vliegen we niet?” riep Paul opgetogen. „O, *dat* kan ik ook wel, oude trein!” riep hij, toen de locomotief bij het naderen van een overweg een schrill gefluit deed hooren, en hij bootste dat geluid zóó volkomen na, dat de oude dame hare ooren toestopte, en Winnie hare verlegenheid niet kon verbergen. Paul zelf was evenwel bijzonder met zijn kunst ingenomen.

„Kan ik het niet goed, Winnie?”

„Stil toch, Paul! Je mag in den trein niet fluiten. Hij heeft nog nooit in een trein gezeten,” voegde de arme Winnie er als verontschuldiging aan toe, terwijl zij de oude dame verlegen aankeek.

„Ik geloof dat de jongen honger begint te krijgen,” zeide eene vrouw, aan den anderen kant van de gang gezeten. „Houd je van pepernoten, jonheer?”

„Asjeblijft, juffrouw! Lust u ook een boterham met ham? We hebben er een heelen hoop in onze mand. Waar is de mand, Winnie?” Winnie haalde ze onder de bank uit te voorschijn. „Ik denk dat ik maar eens zal gaan presenteren, vind je ook niet, zus? Ik hoop maar dat vrouw Sinclair er genoeg gemaakt heeft voor al die menschen!”

„Mogelijk zullen alle menschen wel niet nemen,” zei Winnie met een onderzoekenden blik op de medepassagiers.

„O, ze zullen het heel prettig vinden om wat te krijgen,” antwoordde Paul met vertrouwen; „’t ziet er zoo heerlijk uit.”

Na eenige oogeblikken kwam hij terug, en keek een beetje terneergeslagen. „Er zijn er maar *twee* meer over, en één man had zoo’n verschrikkelijken honger, dat hij er *vier* tegelijk nam.” „O, gelukkig!” riep hij uit, nadat hij de mand nog eens nauwkeurig onderzocht had; „er zijn een heeleboel appelen in, en koek en klontjes. Het is alsof we een Zondagsschoolfeestje hebben.”

Paul zat genoeglijk van al het lekkers te smullen, en er was maar heel weinig in de mand meer over, toen Winnie ze onder de bank zette.

Kort daarop kwam de conducteur binnen om de kaartjes na te zien.

„Duurt het nog lang voor wij in Merton zijn?” vroeg Winnie met een verlegen stemmetje.

„Wij moeten er eigenlijk om vier uur zijn,” antwoordde de conducteur. „Ik hoop niet dat de spoorlijn ingesneeuwd is. Er komt toch zeker iemand om jelui af te halen?”

„Ik weet het niet zeker,” zei Winnie. „Wij moeten naar onzen oom, en vrouw Sinclair heeft hem geschreven dat wij met dezen trein zouden komen.”

„O, dan zal alles wel in orde zijn. Maar je weet toch wel, dat Merton een halte is?”

„Wat is een halte?” vroeg Paul, die altijd blij was als er wat te vragen was.

„Dat zal je gauw genoeg zien,” antwoordde de conducteur.

„Ik zal uw koffer zeker te Merton af moeten zetten, juffertje?”

Paul was langzamerhand tot de slotsom gekomen dat een spoorreis — hoe prettig ook — niet al te lang moet duren, en hij begon hard naar het einde te verlangen. Zijne pogingen om de verveling te verdrijven, werden hoe langer hoe lastiger voor de mede-passagiers, en zijne arme kleine zuster schaamde zich telkens over den last dien hij veroorzaakte. Soms kwam hij er zelf niet best af. Bij eene poging die hij deed om op het balcon van den trein te komen, klemde hij zijn vingers tusschen de deur; en juist toen hij in den zijgang op zijn hoofd was gaan staan, nam de trein plotseling eene zijwaartsche wending, waardoor een schok veroorzaakt werd, die den jongen onzacht

tegen een der ijzeren leuningën van een zitbank smakte. Wanneer men niet — door den rouwband om zijn arm — tot medelijden gestemd was geweest, geloof ik zeker, dat hij meer dan ééns eene flinke bestraffing zou hebben ontvangen.

Eindelijk — toen ieders geduld uitgeput begon te geraken — deed de locomotief een schrill gefluit hooren, en kwam de conducteur naar Winnie, zeggende: „Wij zijn nu heel dicht bij Merton, jongejuffrouw. Er zijn geen andere passagiers, die uit moeten stappen, dus houd je met je broertje gereed. Ik hoop maar dat uw oom er zijn zal.”

„Het is waarlijk te wenschen,” zeide de oude dame, die in hunne nabijheid zat; „arme kinderen!”

„Dag mevrouw!” zei Paul opgeruimd. „Wij hebben veel plezier in den trein gehad. Dag allemaal!”

„Vaartwel!” riepen de reizigers, en menigeen stond op om te kijken of er iemand was om de kinderen af te halen. Er was echter niemand te zien.

„Ik vind het allesbehalve geruststellend, die arme stakers hier in deze sneeuwvlakte alléén achter te laten,” sprak een oude boer afkeurend.

„Ja, het ziet er hier in den omtrek lang niet plezierig uit!” zei een ander; „de wegen zijn verschrikkelijk ingesneeuwd.”

„Er is niets aan te doen,” antwoordde de conducteur op knorrigen toon. „De kaartjes gelden tot Merton, dat is

zeker." Maar zelf was hij ook niet op zijn gemak, en toen hij de kinderen op het platform had neergezet met hun koffertje naast zich, en het sein tot vertrek voor den trein reeds was gegeven, riep hij hun nog toe: „kinderen! gaat toch in het wachthuisje! Jelui zult heelemaal verkleumen als je buiten blijft. Er zal zeker wel gauw iemand komen."

Maar Winnie en Paul bleven hand aan hand staan om den trein na te staren totdat hij uit het gezicht verdwenen was, en toen er nog met zakdoeken gewuifd werd, begon Paul „goeden dag!" te schreeuwen, totdat hij er schor van was.

Het gaf de kinderen een gevoel van eenzaamheid toen zij niets meer van den trein konden zien, en Paul zei huiverend: „Ik krijg het koud: jij ook niet, Winnie? Ik hoop maar dat er een vuurtje in het wachthuisje zal zijn."

„Laat ons maar eens gaan kijken, we zullen toch wel niet lang behoeven te wachten," antwoordde Winnie.

„O foei! wat een leelijke wachtkamer!" riep Paul uit, in de kleine kale houten loods met minachting rondziende. „Zou de conducteur zich niet vergist hebben? Het lijkt heelemaal niet op een station."

„Nee, maar het is ook geen *station*; het is een *halte*; je weet wel dat de conducteur dat zeide," antwoordde Winnie, maar ook *zij* keek mistroostig rond, want het zag er zoo heel ongezellig uit in dat kleine vertrekje, waarin zich niets dan een houten bank bevond, en de eenige aan-

duiding dat men zich op spoorweggebied bevond, bestond in het kleine perron, waarop een paal stond met „Merton” in zwarte letters er op geschilderd.

„Een halte ziet er zeker altijd zoo uit,” zei Winnie. „Kijk, daar ligt een vlaggetje op den hoek van de bank.”

„Waarvoor dient dat?” vroeg Paul, met aandacht het vierkant stukje rood katoen beijkend dat aan een kort stokje bevestigd was.

„Daarmeê moet je wuiven als je met den trein mee wilt; als er niemand op het perron staat, gaat de trein door, denk ik.”

„Waarom komt oom Paul nu niet? Ik word zoo koud, en ik krijg zoo'n honger.”

„Kom,” zei Winnie, „we zullen nog wat gaan eten. Je weet wel dat we nog een groot stuk koek hebben, dat we van de oude dame gekregen hebben, en nu ga ik eerst eens kijken of er ook ergens een huisje is, waar ik naar oom Paul kan informeeren. Wil jij dan zoolang hier blijven en op het goed passen?”

„Nee, ik ga veel liever mee, Winnie,” maar de kinderen behoefden niet ver te gaan, want in de groote vlakte was geen woning te bekennen, en de sneeuw lag zóó hoog, dat Paul er tot aan de knieën inzakte.

„Nu, oom Paul zal wel een flink paard noodig hebben om van avond nog bij ons te komen,” zei Paul met een

wijs gezicht. „Ik hoop maar dat hij gauw komt, want het begint al donker te worden.”

„Kom maar in de wachtkamer, dan zullen we de koek opeten terwijl we nog kunnen zien,” zei Winnie.

Paul zat heel stil zoo lang hij wat te eten had. Toen begon hij: „Winnie! Oom is een akelige oude man; hij is zeker een brompot, die niet veel lust had om ons in dit weer af te halen.”

„Stil, Paul! Zóó mag je niet spreken. Wij moeten maar blij zijn dat oom ons hebben wil, want je weet toch wel dat wij *arme* kinderen zijn, en dat wij niet voor onszelven kunnen zorgen?”

„Ben jij heelemaal niet bang, Winnie?”

„N-e-e-n,” antwoordde Winnie, „ik doe tenminste mijn best om niet bang te zijn. De laatste woorden van vrouw Sinclair waren dat God zeker voor ons zorgen zou, omdat wij geen vader of moeder meer hebben, en..... omdat wij meer waard waren dan vele muschjes; je weet wel dat de Heere Jezus dit gezegd heeft, en nu vraag ik maar gedurig of de Heer ons helpen wil.”

„Och, wat zullen we toch beginnen?” begon Paul opnieuw. „Als we hier nog langer moeten blijven, vriezen we dood.”

„Houd maar goeden moed, lieve Paultje!” zei Winnie zoo opgeruimd mogelijk, hoewel ook haar moedig hartje dreigde te bezwijken bij de gedachte dat zij hier wellicht

den nacht zouden moeten doorbrengen. „Weet je wat wij doen zullen? *Huishoudentje* spelen in dit grappige kleine kamertje! Laat ons eerst eens probeeren of wij samen onzen koffer uit de sneeuw hier naar toe kunnen sleepen; dan maken wij hem open, en nemen er nog wat kleeren uit om ons wat warm toe te stoppen; en dan gaan wij dicht bij elkaar zitten en zullen wij wel warm blijven.”

De inspanning, die het hun kostte den vrij zwaren koffer uit de sneeuw in het wachthuisje te krijgen, hielp een oogenblik om de kinderen wat doorstraling te geven, maar ach, de kleertjes die zij ontpakten waren voor het grootste deel dun en versleten. Toch gaf het *iets*, en Winnie maakte van de onderkleeding een hoofdkussen. Het duurde echter niet lang; de duisternis nam toe en daarmede de angst van Paul. „Ik word bang, Winnie! Het is heelemaal donker, en ik geloof niet dat oom Paul meer komt; mogelijk wil hij ons in het geheel niet hebben.”

„Welnu,” zei Winnie, en verwonderlijk kalm stond haar peinzend gezichtje: „als oom Paul ons niet hebben wil zal God iemand anders zenden. De Heer kent alle menschen, Paul, en daarom weet Hij ook *wie* gaarne twee kinderen zou willen opnemen. Luister eens; ik zal mijn tekst nog eens voor je opzeggen; kom maar heel dicht bij mij zitten, dan zullen we zóó warm worden alsof wij gestoofd waren.”

Lieve moedige Winnie! Het was geen *kleine* zaak om zoo opgeruimd te blijven. Juist omdat zij twee jaren ouder

was dan haar broertje, kon zij zich nog meer het gevaar indenken van den langen nacht in die vreeselijke koude te moeten doorbrengen, maar zij moest zich immers goed houden voor Paul? Had vrouw Sinclair niet gezegd, dat *zij* voor haar broertje zorgen moest omdat hij niemand had dan *haar*?

„Winnie, zeg het nog eens op van de musschen!”

En wederom klonken de vertroostende woorden van Winnie's lippen: „Worden niet twee muschjes om één penningsken verkocht? En niet één van hen valt op de aarde zonder den wil van uwen hemelschen Vader — ; vrees dan niet, gij gaat vele muschjes te boven.”

„Kom, nu zal ik spelen dat jij mijn kindje bent en ik zal je in slaap zingen.”

De arme jongen was heel moe, en viel spoedig in slaap, maar de wind, die rondom hun schuilplaats gierde, hield Winnie wakker; daarenboven waren hare voeten als twee klompjes ijs. Het was een vreeselijke toestand, en half wakend — half droomend fluisterde Winnie: „vele muschjes te boven! Lieve Heer, help Paul en mij.” Eindelijk vielen beiden in slaap, maar werden opgeschrikt door een schrill gefluit. De grond onder hen begon te trillen, maar vóór zij tot bezinning waren gekomen, en opgesprongen waren van angst, was een expres-trein het kleine wachthuisje bliksemsnel voorbijgestoomd.

„O Winnie!” hijgde Paul, „als de trein nu maar stilge-
Niet door God vergeten 3

staan had! Wat zal er toch van ons worden?" en het arme kind schreide bitterlijk. „Mijn voeten zijn bevroren, Winnie, en het sneeuwt op mijn gezicht door die groote reet.”

„Wij zullen nog wat meer goed uit den koffer halen, dan kan ik de reet daarmee toestoppen,” zei Winnie. „Zie zoo; nu heb ik alles over ons heen gelegd wat wij hebben; ook mijn Zondagsche jurk. Laat ons nu maar gaan liggen, Paul, en probeeren wat te slapen totdat het dag wordt.”

Een paar maal werden zij nog opgeschrikt door het voorbijsnellen van een trein. Ach, hoe weinig waren de passagiers zich bewust dat hier een paar kinderen zich in levensgevaar bevonden; in gevaar van dood te vriezen!

De nacht werd kouder en kouder, maar eindelijk verscheen weer het daglicht. Een zonnestraal viel op Paul's geelaat. Hij ging overeind zitten, wreef zich de oogen uit, en trachtte zich in te denken *waar* zij zich bevonden. Op ééns herinnerde hij zich alles, en trachtte Winnie wakker te maken, maar zij sliep vast, hoewel hare wangen bijna zoo wit waren als de sneeuw, die door de tochtreten op haar zwart jurkje gevallen was.

„Word toch wakker!” schreeuwde Paul, maar hoewel hij haar schudde, bewoog zij zich niet. „Winnie! de zon schijnt al; word toch wakker.”

Geen antwoord. Toen werd de arme jongen met een

nameloozen angst vervuld. „Winnie! Winnie! spreek toch eens tegen mij. Het is hier zoo akelig stil, en ik word zoo bang!” Ten einde raad barstte hij in tranen uit, en holde het perron op, luidkeels om hulp roepend. Maar er was niemand om te antwoorden, en eindelijk ging hij uitgeput zitten. Wat is dat? Wat hoort hij dáár in de verte? Het is een gefluit, de rails beginnen te trillen.... Bliksemsnel vaart hem eene gedachte door de ziel.... „een trein!”

Hij holt naar binnen, grijpt het roode vlagje en ijlt naar den rand van het perron. De trein kwam juist den hoek om, en Paul hield de vlag hoog boven het hoofd en begon als een waanzinnige te zwaaien. Zou hij worden opgemerkt? Goddank ja! Wel stoof de locomotief blazend en hijgend voorbij, maar stopte toen. Twee of drie menschen stonden op het balcon van den trein en de

conducteur riep op haastigen toon: „Gauw instappen, ventje. Wij hebben geen tijd te verliezen.”

„O mijnheer!” snikte Paul. „Ik moet er niet in. Ik wou dat er iemand uit wou komen om ons te helpen. Winnie

wil niet wakker worden, en ik heb zoo geschreeuwd, en . . . . oom Paul heeft vergeten ons te halen, en . . . . en . . . . we hebben niets te eten." De arme jongen kon van zenuwachtigheid niet spreken, en nadat de mannen elkander hadden aangekeken sprong één van hen — een stevige, vriendelijk uitziende boer — uit den trein. „Hier is hulp noodig," zeide hij: „ik zou aan het naaste station zijn uitgestapt, maar wij kunnen die kinderen niet aan hun lot overlaten."

„En vertel me nu eens waar Winnie is?" zeide hij, terwijl de lange trein zijn weg vervolgde.

„Ze is dáár," zei Paul naar het wachthuisje wijzend. De boer wierp een onderzoekenden blik op het bleek gelaat van het kind, en zeide toen: „Luister eens, mijn jongen! Je moet een half uurtje alléén blijven, maar beloof me dat je bij je zusje blijven zult totdat ik weer kom. Roep geen treinen meer aan, en begin maar Winnie's gezicht en handen te wrijven, dan zal ze wel gauw weer wakker worden, en dan zal je zelf ook warm worden. Beloof je mij precies te zullen doen wat ik zeg, en niet weg te loopen?"

„Ja," snikte Paul, wien de angst om het hart sloeg dat hij weer alléén gelaten zou worden. „Zult u zeker terugkomen en ons niet in den steek laten?"

„Wees maar gerust," zei de boer, met een traan in het oog bij het zien van het angstige gezichtje; „ik kom zoo

„Ze is daar,” zei Paul, . . . blz. 28

gauw mogelijk terug," en hij wuifde met zijne hand ten afscheid.

Paul keek den boer na, zoo lang hij nog iets van hem ge-
waar werd, terwijl deze zich een weg door de dikke
sneeuwlaag baande, om het naastbijzijnde huisje te be-
reiken, en keerde toen tot zijn zusje terug. Eerder dan hij
gedacht had, zag Paul den boer met een anderen man
terugkomen, die een groote kom warme koffie en een
warme deken droeg.

Het gelukte beide mannen ten laatste Winnie uit haar
vreemden slaap te doen ontwaken; toen wikkelde de ééne
man haar in de deken en droeg haar het perron af. In-
tusschen had de boer al de verspreide kledingstukken
weér in den koffer geborgen, zette dien op zijn schouder,
nam Paul's hand in de zijne en zeide: „Kom, mijn jongen!
Nu gaan we heen en vertel mij onderweg eens wie jelui
zijt, en hoe je hier gekomen zijt.”

„Ik heet Paul Golding en mijn zusje heet Winnie, en
mijn oom heet Paul Shaw,” zei Paul, terwijl hij met zijn
nieuwen vriend door de sneeuw klotste, en onder de wan-
deling vertelde hij zijne geheele geschiedenis.

„Wel, wel! Het is een genadige bewaring dat de arme
kinderen niet doodgevroren zijn,” mompelde de man ver-
ontwaardigd, en nadat hij een slede in de buurt bekomen
had, kwam hij twee uren later bij zijn huis aan, waar hij
vol verbazing door zijne vrouw ontvangen werd.

„Maar Peter! Wie breng je dáár mee?“ vroeg zij, en voegde er bij zich zelve bij, toen zij de bleeke gezichtjes zag: „Arme schapen!“

„Het zijn twee musschen, die ik aan het station te Merton heb opgedaan,“ zei hij op schijnbaar luchthartigen toon, maar er trilde aandoening in zijn stem. „Ik zal je straks wel eens alles vertellen, Jane, maar laat ons eerst de kinders eens wat eten geven; dat zal hen opknappen.“ Eenige oogenblikken later zaten Paul en Winnie in de gezellige woning om de groote tafel met een kop warme melk en een heerlijke boterham vóór zich, en toen volgde de boerin op een wenk van haren man, hem buiten het vertrek.

„Vrouw, het zijn kinderen van Paul Shaw's zuster, en je weet dat hij onlangs naar Morton is verhuisd. Welnu, door een misverstand zijn de kinderen naar Merton gezonden. Dit kon heel gemakkelijk gebeuren, want Shaw heeft altijd een onleesbaar pootje gehad. Er was dus niemand om hen af te halen, en de schapen hebben den kouden nacht in het wachthuisje doorgebracht! Het meisje was op het punt om voorgoed in te slapen; wij kwamen gelukkig nog juist bijtijds.“

„En nu moeten ze zeker naar hun oom gebracht worden?“ vroeg de boerin op meewarigen toon.

Haar echtgenoot zag haar veelbeteekenend aan: „Vrouw,“ — en zijne stem begon te beven — „God heeft — sedert onze Molly van ons ging — ons kinderen onthouden.

Zou het ook kunnen zijn dat Hij...*deze* kinderen..."

„Ik weet wat je zeggen wilt, Peter! De Heer weet hoe gaarne ik ze bij mij zou willen houden en ze voor Hem willen opvoeden, maar zou het goed zijn tegenover Paul Shaw?"

„Nu — veel moeite zal ik met hem niet hebben; hij zal ze wel willen afstaan, maar ik zal toch met hem gaan spreken, want wij mogen hem niet verhinderen zijn plicht jegens de arme weesjes te volbrengen. Maar als ik bemerk dat hij ze liever niet heeft, kom ik met mijn voorstel voor den dag, want ik waag de arme schapen niet aan een onvriendelijke bejegening. Zou het nu maar niet goed zijn de kinderen zoo spoedig mogelijk onder de dekens te stoppen? Na zoo'n nacht van koude en angstige spanning hebben ze rust noodig. Vooral het meisje ziet er slecht uit; ze heeft zich goed gehouden voor haar broertje, het arme kind!"

Een paar uren na dit gesprek lagen de kinderen in een allerliefst vertrekje op twee zindelijke bedjes, door vrouw Williams in gereedheid gebracht. Het ééne was een ledikantje waarin hare lieve Molly geslapen had en menige traan welde in het oog der beproefde moeder op, toen zij nu voor een *vreemd* kind alles in orde bracht, hoewel er ook een stil gebed in haar hart was dat zij eene *moeder* voor de weesjes mocht zijn. Paul kwam in de bedstede terecht, maar de jongen was zóó opgewonden, dat hij niet

stil kon liggen, en telkens bij Winnie's ledikantje kwam staan praten. „Winnie! ik heb mijn *gewone* avondgebedje gedaan, maar had ik niet iets anders moeten bidden?... zoo iets dat ik blij was dat er iemand gekomen was om ons te halen? Dat zou toch *beter* geweest zijn, hè Winnie?”

„Dat kan je *nog* wel doen, Paul. Dank den lieven Heer maar dat Hij ons hier gebracht heeft.”

„Winnie, durf jij niet aan God te vragen of wij *hier* mogen *blijven*? Ik zou veel liever niet naar oom gaan.”

„*Durven* wel, Paul, maar God vindt het misschien *beter* dat wij bij oom Paul komen; maar je mag het wel *vragen*.”

„Ik denk dat God meer naar jou zal luisteren. Was je gisterenavond heelemaal niet bang, Winnie? Kwam dat door de musschen?”

„Ik *was* wel bang, maar ik geloof dat de Heer mijn angst wegnam, want telkens als ik aan den tekst van de musschen dacht, werd het *beter*.”

„Ik heb spijt dat ik bang was, want *jongens* moeten moediger zijn dan meisjes, maar ik ben pas zeven, en jij wordt gauw tien jaar; mogelijk zal ik dan ook zoo bang niet meer zijn.”

„Lieve Paul, ik geloof dat de Heer ons alles leeren wil, als wij het Hem maar vragen.”

„Bid jij nu eens voor ons tweeën, Winnie!”

Paul knielde bij Winnie's ledikantje neder, en Winnie

zei heel eenvoudig: „Lieve Heer! wij danken U dat wij hier mogen zijn, en Paul en ik zouden heel graag bij deze goede menschen *blijven* als U het goedvindt. Als U beter vindt dat wij naar oom Paul gaan, wilt U ons dan tevreden en gehoorzaam maken, en leer ons U boven alles lief te hebben — Amen.”

Toen ging Paul rustig liggen, en hoewel hij zijne gedachten niet goed onder *woorden* kon brengen, zag de Heer toch in zijn jonge hartje de begeerte om — evenals Winnie — rustig en tevreden af te wachten wat Hij doen zou.

Eindelijk sliepen zij beiden in: Winnie genoot *thans* een gezonden, rustigen slaap; hoe anders dan de verstijving van den vorigen nacht! — Vrouw Williams was een paar malen komen kijken, en toen zij vóór het bedje stond waaruit haar lieveling naar hare laatste rustplaats was gedragen en zij het bleeke gezichtje van Winnie dáár zoo rustig zag nederliggen, schoot haar gemoed vol, en een oogenblik kwam de vraag in haar op: „Waarom mag mijn Molly hier niet meer zijn?” Toen was het haar geweest alsof de Heer haar toefluisterde: „Wat Ik doe, weet gij nu niet, maar gij zult het na dezen verstaan,” en eene groote kalmte was in

haar hart gekomen. Zoo wachtte zij de terugkomst van haren man af, die zoo spoedig mogelijk naar Morton gegaan was om met den heer Shaw te spreken. Eindelijk kwam hij, en zijn opgeruimde blik gaf te kennen dat hun beider wensch vervuld was.

„Wel, Peter?”

„Nu vrouw, ik heb niet veel, of in het geheel geen moeite met Shaw gehad. Tot zijne verontschuldiging moet ik zeggen, dat hij wél te Morton aan het station geweest is, maar de kinderen niet vindende, had hij gedacht dat er verhindering gekomen was in de reisplannen, en dat hij nog wel een brief zou krijgen.

De trein van *Merton* gaat niet langs Morton, anders hadden ze hem inlichtingen kunnen geven, en toen ik hem alles vertelde, en ook van het gevaar dat de kinderen geloopt hadden om dood te vriezen, zei hij heel droog weg: „Wel Williams, het is jammer dat de vergissing maar niet door kan blijven gaan, en dat *jij* de oom bent, bij wien zij wezen moeten. Jij hebt geen kinderen en ik zes. Natuurlijk zal ik ze moeten nemen als ze nergens terecht kunnen, maar het is een groot bezwaar, dat kan je denken.”

Nu vrouw, toen was ik met mijn antwoord klaar, en hij was heel blij de kinderen te kunnen afstaan. En nu de Heer ons op zulk een ongedachte wijze deze kleinen toegevoerd heeft, willen wij ze uit Zijne hand aannemen, nietwaar, en Hem dagelijks vragen ons de noodige wijs-

heid en liefde te geven om ze op te voeden in de vreeze van Zijnen Naam."

Wij kunnen ons de blijdschap der beide kinderen voorstellen toen zij, den volgenden morgen beneden komende, van boer Williams vernamen, dat hij en zijne vrouw voortaan vader en moeder voor hen hoopten te zijn. In de weinige uren, die zij onder dat gastvrije dak hadden doorgebracht, hadden Winnie en Paul gevoeld dat in het hart van deze menschen *liefde* woonde, en vandaar hunne begeerte om bij hen te mogen blijven.

„De Heer heeft toch maar wat goed voor ons gezorgd, dat wij te *Merton* werden afgezet," zeide Paul, „want als wij naar Morton waren gegaan, zouden wij bij oom zijn gekomen en gebleven," en allen waren het met Paul ééns. Winnie schreef nog dienzelfden dag naar vrouw Sinclair om haar alles van de reis te vertellen, en de goede vrouw schreide van aandoening bij het vernemen van het gevaar dat de kinderen geloopen hadden, terwijl zij met haren man God dankte dat Hij hen behoed en bewaard had.

„En hoe ging het nu verder met de kinderen?" hoor ik vragen. Het ging best, zoowel met Paul als met Winnie. Zij vergaten nooit hunne wonderbare redding, en als zij in hun verder leven wel eens zorgen en moeilijkheden hadden, troostten zij elkander door te zeggen: „Denk maar aan de musschen; wij gaan dezelve zeer veel te boven."

Er was een school niet ver van de boerderij van boer

Williams; deze school werd door Winnie en Paul bezocht; in den eersten tijd toen de sneeuw nog zoo hoog lag, kwam de slede voor, tot bijzonder vermaak van Paul, en op een mooien lentedag werden zij door hun pleegvader naar Morton gebracht om kennis te maken met hun oom en tante en de neefjes en nichtjes.

Oom en tante waren toen heel vriendelijk geweest, en de kinderen vonden het een prettig uitstapje, maar op den terugweg slaakte Paul een zucht van verruiming en zeide: „Winnie, wat ben ik blij dat we bij vergissing naar Merton in plaats van naar Morton gegaan zijn;” en Winnie was het weer volkomen met hem eens.

Heel dikwijls spraken de kinderen met elkander over baas Sinclair en zijne vrouw en het groote huisgezin, waarin zij zoo liefderijk waren opgenomen geweest. Menig briefje van Winnie vond zijn weg naar de boerderij; briefjes die getuigden van groote dankbaarheid jegens den Heer, die hen bij zulke lieve menschen gebracht had, en Paul krabbelde er — in bijna onleesbare letters — bij, hoeveel paarden, koeien en varkens „vader” wel had, want de kinderen waren „vader” en „moeder” tegen baas Williams en zijne vrouw gaan zeggen, en waarlijk, de goede menschen hadden er recht op, want een eigen vader en moeder zouden hun bijna niet meer liefde hebben kunnen bewijzen. Er was een groot verlangen in Winnie's liefhebberend hartje om vrouw Sinclair nog eens weer te zien,

maar zij durfde er niet van spreken, omdat de reis nogal lang en kostbaar was, en zij en Paul zelf niets hadden. Hoe groot was dus hare verrassing, toen — nadat zij bijna anderhalf jaar in hun nieuw „tehuis” geweest waren, „moeder” tegen haar zei: „Winnie, hoe zou je het vinden als jij en Paul met de vakantie eens eenige dagen naar Northville gingen om de oude boerderij nog eens te zien, en vrouw Sinclair en al de bekenden?”

Winnie kon haast niet antwoorden van aandoening en blijdschap, en Paul, die nog dezelfde opgewonden jongen was, klapte van vreugde in de handen, toen hij het blijde nieuws hoorde.

„Winnie, dan moet je dadelijk schrijven dat baas Jozua ons moet komen halen, zal je? O, en dan komt Tim weer, maar er is nu geen sneeuw, dan moet hij maar met den wagen komen, hè Win? Wat zal het heerlijk zijn, en nu zou ik wel weten wat ik doen moest als er eens niemand aan die halte was, als we terugkomen.”

„Och Paultje, we behoeven niet aan die halte af te stappen: je weet wel dat „vader” maar uit den trein gekomen is om ons te helpen, maar het zou niet eens zoo erg zijn, als wij nu een nacht in het wachtkamertje moesten blijven, want het is nu zomer, en lekker warm.”

Zoo keuvelden de kinderen door, en verdiepten zich in allerlei gissingen hoe het er toch wel zou uitzien op de boerderij, en of er veel beesten bijgekomen zouden zijn,

en het was een heerlijk wederzien, toen zij — ongeveer half Augustus — door den goeden Jozua werden afgehaald aan het bekende station, en Tim hen thans met den wagen tot vóór het huis bracht.

Dáár stond de boerin — weder met tranen in de oogen, maar thans met tranen van vreugde, toen zij de kinderen terugzag met blozende wangen, keurig netjes in de kleeren en met zoo'n gelukkige uitdrukking op de gezichtjes!

Er kwam schier geen einde aan al de vragen en uitroepen, en vooral Paul was bijna niet tot stilzitten te krijgen. Het eene oogenblik was hij in den stal, dan bij de kippen, en dan weer holde hij met de kleine Sinclairs het weiland over. . . . het was een pret van den morgen tot den avond. Winnie, die veel bedaarder was, vond het heerlijk bij vrouw Sinclair te zijn, en met haar nog eens over alles te praten. Het kind had een levendigen indruk behouden van Gods voorzienige zorg; zij was er nooit over uitgepraat, en vrouw Sinclair moest — van haar kant — gedurig herhalen, wat de lieve moeder der kinderen gedurende hare ziekte op haar sterfbed nog met haar gesproken had.

De dagen vlogen om, en — eer men er op bedacht was — was de dag aangebroken, die voor de thuiskomst bepaald was.

Tim werd weer voor den wagen gespannen, en Paul zat thans naast baas Sinclair.

„Wel Paul, hoe denk je er nu over om Tim van me te koopen?” begon de boer.

„Ja, ik wou dat ik kon, baas Sinclair! maar ik heb geen geld. Ik verdien nog niets, weet je.”

De boer lachte. „Nee, dat wil ik wel gelooven. Je zult nog menig jaartje meer kosten dan je verdient. Maar dat is niets. Doe maar goed je best, jongen! wie weet wat er *dan*

nog van je groeit. Maar” — en hier keek de boer heel ernstig — „vergeet niet dat God alléén wat van je maken kan, Paul, en Hij heeft je uit levensgevaar gered en bij zulke goede menschen gebracht, opdat je als Zijn kind zoudt opgroeien, en Hem je heele leven zult leeren dan-

ken en toewijden.”

Paul antwoordde niets, maar hoewel hij een wilde, en dikwijls onbesuisde jongen was, had hij toch een gevoelig, dankbaar hart, en menigmaal vroeg hij op eenvoudige, kinderlijke wijze den Heer hem even lief en gehoorzaam te maken als zijn zusje was, want Winnie was — in zijne verbeelding — alles wat men maar wenschen kon, en sedert zij — in dien vreeselijke nacht — getoond had niet „bang” te zijn, had hij altijd tegen haar opgezien, en verlangd ook zoo moedig en vertrouwend te zijn als zij.

De vrome boer en zijne vrouw gingen de kinderen vóór

in een blijmoedig geloofsleven, en mochten de vreugde smaken dat beide reeds in hunne vroege jeugd met beslistheid den Heer, die hen liefgehad en gezocht had, hun hart gaven, terwijl zij met innige dankbaarheid en liefde aan hunne pleegouders verbonden waren. Als hun vroolijk gelach door de eerst zoo eenzaam geworden woning weerklonk, zeiden Williams en zijn vrouw wel eens tot elkander: „de Heer heeft wel *genomen*, maar ook weêrgegeven" en dikwijls werd gemeenschappelijk het schoone lied aangeheven:

„Beveel gerust uw wegen,
Al wat u 't harte deert,
Der trouwe hoed' en zegen
Van Hem, die 't al regeert.
Die wolken, lucht en winden
Wijst spoor en loop en baan,
Zal ook wel wegen vinden
Waarlangs uw voet kan gaan.

Laat Hem besturen, waken!
't Is wijsheid wat Hij doet,
Zoo zal Hij alles maken
Dat ge u verwondren moet;
Als Hij, die alle macht heeft,
Met wonderbaar beleid
Geheel het werk volbracht heeft,
Waarom gij thans nog schreit.
